

1. พันธกิจของภาษา

1.1 ภาษาช่วยดำรงสังคม

มนุษย์ใช้ภาษาถ่ายทอดความรู้สึก สร้างมิตรไมตรีก่อให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อกัน ทำให้อยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข นอกจากนี้มนุษย์ยังใช้ภาษาแสดงกฎเกณฑ์ของสังคม เพื่อให้คนในสังคมนั้นปฏิบัติตาม ทำให้รู้สิทธิและหน้าที่ที่ตนควรปฏิบัติ ไม่ก้าวร้าวหน้าที่และไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น ทำให้สังคมนั้นอยู่อย่างสันติสุข อีกประการหนึ่ง มนุษย์ยังสามารถใช้ภาษาแสดงฐานะบทบาทและความสัมพันธ์ของตนกับบุคคลอื่นในสังคมได้ ก่อให้เกิดมนุษยสัมพันธ์ที่ดีมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน เกิดความเคารพยกย่อง ความเอื้อเอ็นดู ช่วยเหลือกันในสังคม เช่น ภาษาไทยมักใช้คำสรรพนาม และประดิษฐ์วิเศษณ์ (คำขานรับ) แสดงฐานะ บทบาท และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เมื่อใช้ถูกต้องก็จะก่อให้เกิดผลดีดังกล่าว

1.2 ภาษาแสดงความเป็นปัจเจกบุคคล

ปัจเจกบุคคล คือ บุคคลแต่ละคนซึ่งมีเอกลักษณ์หรือลักษณะเฉพาะต่างๆ เช่น สติปัญญา ความคิดอ่าน อุปนิสัย ทัศนคติ อารมณ์ แตกต่างกัน ภาษาที่แต่ละบุคคลใช้จะแสดงเอกลักษณ์ของบุคคลนั้นให้ผู้อื่นทราบได้

1.3 ภาษาช่วยพัฒนา

มนุษย์สามารถใช้ภาษาเก็บสะสม ถ่ายทอดความคิด ความรู้ และประสบการณ์จากอดีตมาถึงปัจจุบัน และไปสู่อนาคตได้ นอกจากนี้มนุษย์ยังสามารถใช้ภาษาศึกษาค้นคว้าและเผยแพร่ความคิด ความรู้ และประสบการณ์ ให้ขยายวงกว้างไปทั่ว ภาษาจึงช่วยมนุษย์ให้สามารถนำความรู้ ความคิด และประสบการณ์ของบุคคลอื่นทั้งในอดีตและปัจจุบันมาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตน และยังสามารถนำเอาความคิด ความรู้ และประสบการณ์นั้นมาเป็นฐานเสริมยอดให้พัฒนามากขึ้น และสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ให้เกิดขึ้นได้ด้วย

1.4 ภาษาช่วยกำหนดอนาคต

มนุษย์สามารถกำหนดอนาคตได้ด้วยการใช้ภาษา เช่น การวางแผนงาน การร่างโครงการ การทำสัญญา การพิพากษา การทำนาย การพยากรณ์ และการใช้คำสั่ง การอ้อนวอน การขอร้อง

1.5 ภาษาช่วยจรรโลงใจ

ภาษามีคำซึ่งประกอบด้วยเสียงและความหมาย ถ้ามนุษย์นำคำมาผูกเป็นประโยค หรือเป็นข้อความที่มีเสียงไพเราะ มีความหมายลึกซึ้งหรือคมคายชวนคิด หรือชวนขัน เช่น บทเพลงกล่อม บทกวี สุภาษิต คำขวัญ สุภาษิต การเล่นคำผวน การแปลงคำขวัญ การเล่นเกมทางภาษา ภาษาก็จะก่อให้เกิดความจรรโลงใจและเบิกบานใจได้ อย่างไรก็ตามการเล่นสนุกกับภาษาจะต้องคำนึงถึงธรรมเนียมที่ดีงามด้วย เช่น ไม่เล่นคำผวนที่หยาบคาย เป็นต้น

2. ธรรมชาติของภาษา

ความหมายของ “ภาษา”

1. **ความหมายตามรูปศัพท์** “ภาษา” หมายถึง การพูด การกล่าว

2. **ความหมายอย่างกว้าง** “ภาษา” หมายถึง การแสดงออกเพื่อสื่อความหมายโดยมีระบบเป็นที่เข้าใจกันระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร ผู้ใช้ภาษาจึงเป็นได้ทั้งมนุษย์และสัตว์ และสิ่งที่ใช้สื่อความหมายอาจเป็นเสียง ท่าทาง หรือสัญลักษณ์อื่นใดก็ได้

3. **ความหมายอย่างแคบ** “ภาษา” หมายถึง ถ้อยคำที่มนุษย์ใช้สื่อความหมายกัน ผู้ใช้ภาษาจึงเป็นมนุษย์และสิ่งที่ใช้สื่อความหมายคือเสียงพูด

ทุกชนชาติในโลกนี้มีภาษา คือ มีภาษาพูด แม้ในขณะนี้ก็ยังมียังมีอีกหลายชนชาติที่ยังไม่มีตัวอักษรใช้แต่ถือว่าเขามีภาษาใช้แล้ว ตัวอักษรไม่ใช่ตัวภาษา ตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์แทนเสียงในภาษาเท่านั้น จึงกล่าวได้ว่า “ภาษาใช้เสียงสื่อความหมายเป็นสำคัญ”

ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับความหมาย

เสียงกับความหมายที่เสียงนั้นใช้แทนไม่ได้มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดจริงๆ ตามธรรมชาติเสียงใดจะมีความหมายว่าอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับการตกลงกันของคนแต่ละกลุ่มแต่ละพวก หรือกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า ภาษาเป็นไปตามกำหนดของชุมชน คือ กลุ่มชนเป็นผู้กำหนดให้เสียงนั้นเสียงนี้มีความหมายว่าอย่างนั้นอย่างนี้ ถ้าเสียงกับความหมายมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดจริงๆ แล้ว ทุกชนชาติจะใช้คำตรงกัน และในโลกนี้จะมีเพียงภาษาเดียวเท่านั้น

คำที่พอจะหาความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับความหมายได้ก็คือ “คำเลียนเสียงธรรมชาติ” ซึ่งมีอยู่จำนวนน้อยชนิดในแต่ละภาษา และแต่ละชนชาติยังเลียนเสียงต่างกันด้วย เช่น คนไทยเรียกนกชนิดหนึ่งว่า “กา” โดยเลียนเสียงร้องของนกชนิดนี้ แต่คนอินเดียเลียนเสียงเป็น “กาท” แล้วยังมีการเปลี่ยนเพศเป็น “กาที” ได้ตามลักษณะของภาษาบาลี ดังนั้นการที่จะกล่าวว่า ภาษาเป็นไปตามกำหนดของชนแต่ละกลุ่มแต่ละพวกนั้นจึงถูกต้องที่สุด

กำเนิดของภาษา

ดังที่กล่าวแล้วว่า เสียงกับความหมายไม่ได้มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดจริงๆ ตามธรรมชาติแต่มนุษย์แต่ละกลุ่มแต่ละพวกเป็นผู้กำหนดให้เสียงนั้นเสียงนี้มีความหมายว่าอย่างนั้นอย่างนี้ แสดงว่าภาษาไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แต่มนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้นมา โดยกำหนดกันเองในแต่ละกลุ่มแต่ละพวกให้เสียงใดมีความหมายว่าอย่างไร ภาษาในโลกนี้จึงมีมากมายร้อยหลายพันภาษา

การพัฒนาของภาษา

เมื่อภาษาเกิดขึ้นมาแล้ว ภาษาจะพัฒนาไปพร้อมๆ กับมนุษย์ หมายความว่า เมื่อมนุษย์เจริญไปทางด้านใดหรือสร้างสรรค์สิ่งใดขึ้นมา ก็ย่อมต้องสร้างภาษาที่สะท้อนความเจริญทางด้านนั้นๆ ออกมา เช่น ภาษาไทยนั้นสะท้อนให้เห็นถึงคนไทยเจริญทางด้านศิลปะวัฒนธรรมมาแต่โบราณ ภาษาไทยจึงมีศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวกับศิลปะวัฒนธรรมอยู่มาก แต่ศัพท์ที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์หรือเทคโนโลยีในภาษาไทยไม่ค่อยมี ต้องใช้ทับศัพท์ภาษาตะวันตกหรือคิดสร้างคำขึ้นใหม่ในชั้นหลัง

ภาษามีการเปลี่ยนแปลง

ภาษามีการเปลี่ยนแปลงทั้งการเกิดคำขึ้นใหม่ การเปลี่ยนแปลงทางด้านเสียงและความหมาย คำบางคำอาจจะกลายเป็นคำโบราณ และคำบางคำอาจจะสูญหายไปเพราะไม่มีใครใช้ สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงในภาษามีดังนี้

1. การพูดจากันในชีวิตประจำวัน

การพูดจากันในชีวิตประจำวันทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านเสียง ดังนี้

- 1.1 การกร่อนเสียง เช่น หมากขาม เป็น มะขาม สาวโก้ เป็น สะโก้ ลูกอ่อน เป็น ละอ่อน
- 1.2 การกลมกลืนเสียง เช่น อย่างไร เป็น อย่างไร อย่างนั้น เป็น อย่างนั้น หนวกหู เป็น หนกหู

2. อิทธิพลของภาษาอื่น

การติดต่อกับชนชาติอื่นทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในภาษาดังนี้

2.1 การรับคำภาษาอื่นมาใช้ ในสมัยก่อนเรารับคำภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต และคำภาษาเขมรมาใช้มาก ลักษณะภาษาไทยในสมัยก่อนเช่นที่เห็นในภาพเห่เรือจึงมีลักษณะเป็น “ภาษาไทยลูกครึ่งบาลี สันสกฤต” มาปัจจุบันนี้เรารับคำภาษาตะวันตกมาใช้มากจนมีลักษณะเป็น “ภาษาไทยลูกครึ่งฝรั่ง”

การรับคำตะวันตกมาใช้นั้น หากไม่มีคำภาษาไทยในความหมายนั้นใช้มาก่อนหรือเราไม่ได้บัญญัติศัพท์ขึ้นมาใช้ ก็ถือว่าใช้ได้ เช่น ฟุต เกียร์ เมตร ไมล์ และการรับคำภาษาต่างประเทศมาใช้นั้น เรารับเฉพาะคำมาใช้ไม่รับไวยากรณ์ของเขามาใช้ด้วย ดังนั้นเราจึงใช้ว่า เขาสูงห้าฟุต ไม่ใช่ว่าเขาสูงห้าฟิต เช่นเดียวกับคำว่า เกม ไม่ต้องใช้คำว่าเกมส์ นอกจากเมื่อเป็นชื่อเฉพาะเช่น ซิเกมส์

2.2 การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ ถ้าขัดต่อลักษณะสำคัญของภาษาไทย หรือทำให้ภาษาไทยเสียความสละสลวย จะถือว่าบกพร่องเพราะใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ เช่น

1. การใช้ “มันเป็น” ทำให้ภาษาไทยขาดความสละสลวย ไม่ควรจะใช้
2. การใช้จำนวนนับอยู่ข้างหน้าคำนามโดยไม่ใช้ลักษณนาม เช่น 3 โจร 5 เหยื่อ
ทอง ขัดต่อลักษณะสำคัญของภาษาไทยที่ต้องใช้ลักษณนามตามหลังจำนวนนับเป็น โจร 3 คน เหยื่อทอง 5 เหยื่อ ควรใช้ตามลักษณะของภาษาไทย
3. การใช้ “ถูก + กริยา” ในภาษาไทยนิยมใช้ในเรื่องไม่ดี ไม่เป็นที่พอใจ เช่น เขาถูกเขียน ถ้านำไปใช้ในเรื่องทั่วไป จะถือว่าบกพร่องเพราะใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ
4. การเรียงลำดับคำขยายคำนามไว้ข้างหน้าคำนาม เช่น ทุกสภาพถนน สารพันสิ่งสุข ในภาษาไทยจะเรียงลำดับคำขยายคำนามไว้ข้างหลังคำนามจึงควรเรียงว่า ถนนทุกสภาพ สิ่งสุขสารพัน
5. การเรียงลำดับคำเข้าประโยคผิดลักษณะภาษาไทย เช่น ประเทศไทยส่งออกข้าวปีละมาก ๆ ควรแก้ไขเป็น ประเทศไทยส่งข้าวออกปีละมาก ๆ
6. การใช้ “ซึ่ง” นำหน้ากรรม เป็นส่วนการแปลภาษาบาลี เช่น อย่างน่าซึ่งสัต์ว์
อย่าตัดซึ่งชีวิตมนุษย์ ควรใช้อย่างสำนวนภาษาไทยว่า อย่างน่าสัต์ว์ อย่าตัดชีวิตมนุษย์

3. ความเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม

เมื่อสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไปจะมีการสร้างคำใหม่ เรียกสิ่งใหม่ๆ เช่น จานดาวเทียม โทรศัทพ์มือถือ คำที่ใช้เรียกของเก่าๆ หรือใช้ในสภาพแวดล้อมเก่า อาจจะกลายเป็นคำโบราณใช้ได้เฉพาะในสภาพแวดล้อมเก่า เช่น สักดินา จะใช้ให้ถูกต้องกับความหมายของคำนี้ได้เฉพาะในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ถ้านำมาใช้ในสมัยประชาธิปไตยอาจจะต้องกลายความหมายไป

4. การเรียนภาษาของเด็ก

เมื่อเด็กเริ่มเรียนภาษา อวัยวะในการออกเสียงของเด็กยังเจริญเติบโตไม่เต็มที่ เด็กๆ จะออกเสียงเพี้ยนไปจากผู้ใหญ่ บางทีต้องสร้างคำที่ใช้กับเด็กๆ เป็นคำที่เด็กๆ จะออกเสียงกันได้ง่ายๆ เช่น หม่า แทนคำว่ากิน คำว่า พ่อ แม่ ในภาษาต่างๆ มักจะใช้เสียงที่เกิดที่ริมฝีปากซึ่งเด็กจะออกเสียงได้ง่าย นอกจากนี้ในขณะที่เด็กเริ่มเรียนภาษา สมอของเด็ดยังเจริญไม่เต็มที่ด้วย เด็กๆ จึงมักจะผูกประโยคแบบแปลกๆ ขึ้น เมื่อโตขึ้นเด็กจะค่อยๆ แก้ไขการออกเสียงและการใช้แบบสร้างประโยคให้ถูกต้อง แต่ถ้าเด็กไม่แก้ไข หรือผู้ใหญ่เห็นว่าน่ารำก่าเอ็นดู นำมาใช้ตาม ก็อาจจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นมาในภาษาก็ได้

ความคล้ายคลึงและความแตกต่างกันของภาษาต่างๆ

ภาษาต่างๆ ในโลกนี้คล้ายคลึงกันในบางลักษณะ และแตกต่างกันในบางลักษณะ เช่น ภาษาไทยกับภาษาอังกฤษมีหน่วยเสียงสระและหน่วยเสียงพยัญชนะเหมือนกัน แม้จะแตกต่างกันบ้างในเรื่องของจำนวนและลักษณะการออกเสียงที่เป็นรายละเอียด แต่หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีในภาษาไทยนั้นจะไม่ปรากฏในภาษาอังกฤษเลย

หน่วยในภาษาประกอบกันเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้นได้

หน่วยในภาษา คือ ส่วนประกอบของภาษา ได้แก่ เสียง คำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความหรือเรื่องราว เราสามารถนำหน่วยที่เล็กที่สุดในภาษา คือ หน่วยเสียงซึ่งมีอยู่จำกัดมาประกอบกันให้เป็นพยางค์ และถ้าพยางค์หรือกลุ่มพยางค์นั้นมีความหมายก็จะเป็นคำซึ่งเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น และเราสามารถนำคำมาเรียงต่อกันให้เป็นกลุ่มคำและเป็นประโยคซึ่งเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้นไปอีกได้มากมาย จนกล่าวได้ว่า เราสามารถสร้างประโยคได้ไม่จำกัดจำนวนจากหน่วยเสียงในภาษาที่มีจำนวนจำกัด

อิทธิพลของภาษาที่มีต่อมนุษย์

มนุษย์คงอยู่ได้อิทธิพลของภาษาเพราะมนุษย์ไม่ได้คำนึงว่า ภาษาเป็นเพียงระบบสัญลักษณ์ที่มนุษย์ใช้แทนสิ่งต่างๆ เท่านั้น มนุษย์กลับสำคัญไปว่า คำต่างๆ ในภาษากับสิ่งที่คำนั้นใช้แทนคือสิ่งเดียวกัน ทำให้มนุษย์บางคนเชื่อในอำนาจศักดิ์สิทธิ์ของคำบางคำ และนำมาผูกเป็นเวทมนตร์คาถา และหัวใจสำหรับท่องจำ นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ดังประสงค์ เช่น ท่องหัวใจหมี “ส.สิ.มิ.ระ” เพราะเชื่อว่าถ้าภาวนาเวลาตีผึ้งแล้วผึ้งจะไม่ต่อย

คนไทยบางคนเชื่อในความเป็นมงคลของพืชบางชนิด เพราะพืชนั้นมีชื่อพ้องกับสิ่งมีค่า สิ่งที่เป็นมงคล เช่น ใบเงิน ใบทอง ใบนาก ก็จะนำใบเงิน ใบทอง ใบนากนั้นมาใช้ในงานมงคลต่างๆ เช่น งานขึ้นบ้านใหม่ เป็นต้น

อิทธิพลของภาษาที่เห็นอยู่ในชีวิตประจำวันของเราก็คือ การนิยมใช้คำบางคำเพราะคำนั้นแฝงความหมายหรือแสดงคุณสมบัติอันเป็นที่ชอบใจ และไม่นิยมใช้คำบางคำ เพราะคำนั้นแฝงความหมายหรือแสดงคุณสมบัติอันไม่เป็นที่ชอบใจไว้ เช่น ชุมชนแออัด กำลังพัฒนา ปัญญาอ่อน นอกใจ ลินใจ เชื่องช้า พุดปลา ห่วงสุขา ให้ความรู้สึกที่ตึกว่า คำว่า สลัม ด้อยพัฒนา ไร่ มีชู ดาย รุ่งงาม โททก ห้อยส้วม เป็นต้น

๘. “แคน” ได้ชื่อว่าเป็นเครื่องดนตรีพื้นเมืองอันเป็นสัญลักษณ์ของอีสานโดยแท้ “แคน” จึงอยู่ในประเภทเครื่องเป่าที่ประกอบด้วย “เด้าแคน” “กู่แคน” และ “ลิ้นแคน”

ข้อความข้างต้นนี้เป็นการใช้ภาษาในพันธกิจทางด้านใด

- ก. ชำรงสังคม
- ข. แสดงความเป็นปัจเจกบุคคล
- ค. ช่วยให้นุรักษ์พัฒนา
- ง. ชำรงสังคม และช่วยให้นุรักษ์พัฒนา

๙. หัวใจนักปราชญ์ แสดงพันธกิจของภาษาทางด้านใด

- ก. ภาษาช่วยให้จรรโลงใจ
- ข. ภาษาช่วยให้นุรักษ์พัฒนา
- ค. ภาษาช่วยกำหนดอนาคต
- ง. ภาษาแสดงความเป็นปัจเจกบุคคล

๑๐. ข้อใดไม่ใช่ธรรมชาติของภาษา

- ก. ภาษาของสังคมหนึ่งถูกสังคมอื่นยืมไปใช้และสร้างความเจริญให้สังคมใหม่นั้นได้
- ข. ผู้ใช้ภาษาสามารถแต่งประโยคใหม่ๆ ขึ้นมาได้ทุกวัน แม้จะไม่ใช้ประโยคที่เคยเรียนจากพ่อแม่
- ค. ภาษาประกอบขึ้นด้วยเสียงและความหมาย การศึกษาภาษาพูดจะทำให้รู้ลักษณะแท้จริงของภาษา
- ง. ผู้ใช้ภาษาจากสังคมหนึ่งจะสามารถเข้าใจภาษาของสังคมอื่นได้ถ้าภาษานั้นมีระบบการเขียนที่แน่นอน

๑๑. ข้อใดเป็นความจริงเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษา

- ก. ถึงแม้ว่าเสียงในภาษาจะมีจำนวนจำกัด แต่ก็สามารถใช้สร้างประโยคได้ไม่จำกัดจำนวน
- ข. ภาษาที่มีการเปลี่ยนแปลงถือได้ว่าภาษานั้นกำลังวิบัติ และอาจจะกลายเป็นภาษาตายในที่สุด
- ค. คำในแต่ละภาษาใช้ไม่ตรงกันเพราะคำที่ใช้กันล้วนแต่เป็นคำที่เสียงและความหมายไม่สัมพันธ์กัน
- ง. การศึกษาภาษาเขียนเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น เพราะภาษาใช้สื่อความหมายโดยอาศัยเสียงเป็นสำคัญ

๑๒. ข้อใดให้ความรู้เรื่องของภาษาได้ถูกต้อง

- ก. บางภาษาเท่านั้นที่มีการขยายประโยคให้ยาวออกไปได้เรื่อย ๆ
- ข. แม้ภาษาของชาติที่ไม่ได้ติดต่อกับชาติอื่นก็มีการเปลี่ยนแปลง
- ค. พยางค์ในแต่ละภาษาย่อมประกอบด้วยเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์
- ง. บางภาษามีคำนาม คำกริยา แต่ไม่มีคำขยายนาม และคำขยายกริยา

๑๓. ข้อใดเป็นตัวอย่างการเปลี่ยนแปลงในภาษาอันเนื่องจากอิทธิพลของภาษาอื่น

- ก. เขาถูกลงโทษ
- ข. ผู้ชนะสิบทิศแต่งโดยยาขอบ
- ค. เธอได้รับเชิญให้กล่าวคำปราศรัย
- ง. เขานั่งเครื่องบินไปเชียงใหม่

๑๔. ข้อใดไม่แสดงการเปลี่ยนแปลงของภาษา

- ก. “เพ็ญ” เป็นคำที่มาจากภาษาเขมร มีความหมายว่า “เต็ม”
- ข. “วิสัยทัศน์” เป็นศัพท์บัญญัติของคำว่า “vision” ในภาษาอังกฤษ
- ค. “พอ” เมื่อเปลี่ยนวรรณยุกต์เป็น “ท้อ” จะมีความหมายต่างไป
- ง. “เพื่อ” เดิมใช้เป็นคำบุพบทนอกเหตุ ปัจจุบันใช้ใช้เป็นคำบุพบทนอกจุดมุ่งหมาย

๑๕. ข้อใดแสดงว่าภาษาไทยกำลังมีการเปลี่ยนแปลง

- ก. “มอง” ภาษาเหนือใช้ “ผ่อ” ภาษาอีสานใช้ “เม็ง” และภาษาใต้ใช้ “แล”
- ข. “เรือน รัก” ในภาษากองเทพฯ ออกเสียงเป็น “เรือน ฮัก” ในภาษาเหนือ
- ค. “ส่งสินค้าออก” ปัจจุบันใช้ว่า “ส่งออกสินค้า”
- ง. “ดิฉัน” แต่เดิมทั้งผู้หญิงและผู้ชายใช้เป็นสรรพนามแทนตัว

๒๔. ข้อใดมีสำนวนต่างประเทศ

- ก. เขาสนใจวิชาคณิตศาสตร์และสถิติ
- ข. เธอโดยสารรถไฟจากกรุงเทพฯ ไปเชียงใหม่
- ค. ฉันได้ยินข่าวว่าเขาจะไปอังกฤษในอนาคตอันใกล้นี้
- ง. อาจารย์นำนักเรียนและเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนไปเยี่ยมทหารที่บาดเจ็บ

จงพิจารณาบทสนทนาต่อไปนี้ แล้วตอบคำถาม ๒๕ - ๒๖

- ลูก: แม่ขา ! สีน้าตาลเป็นสียังไงคะ
 แม่: สีเหมือนกระเปาะของแม่ (ชี้ให้ดูกระเปาะสีน้ำตาล)
 ลูก: ไม่ใช่ค่ะ ! สีน้าตาลเป็นสีขาว
 แม่: !

๒๕. การที่ลูกเข้าใจว่า “สีน้ำตาลหมายถึงสีขาว” แสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงทางความหมายของภาษาที่เนื่องมาจากสาเหตุใด

- ก. ความเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม
- ข. การพูดจากันในชีวิตประจำวัน
- ค. อิทธิพลของภาษาอื่น
- ง. การเรียนภาษาของเด็ก

๒๖. เสียงพยางค์หลังในคำ “ซังใจ” เปลี่ยนแปลงมาจาก “อย่างไร” ตามลักษณะการเปลี่ยนแปลงเสียงข้อใด

- ก. กร่อนเสียง ร
- ข. กร่อนเสียง ง
- ค. กลมกลืนเสียง ร ตามเสียง ง
- ง. กลมกลืนเสียง ง ตามเสียง ร

๒๗. ภาษาทุกภาษามีลักษณะคล้ายคลึงกันในเรื่องเสียงอย่างไร

- ก. ทุกภาษามีเสียงสระ เสียงพยัญชนะ เสียงวรรณยุกต์
- ข. ทุกภาษามีเสียงสื่อความหมายซึ่งมีทั้งเสียงสระและเสียงพยัญชนะ
- ค. ทุกภาษามีหน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงพยัญชนะจำนวนเท่าๆ กัน
- ง. ทุกภาษามีคำที่เกิดจากการประสมเสียงสระ เสียงพยัญชนะ และเสียงวรรณยุกต์

๒๘. มนุษย์เป็นผู้ใช้ภาษา แต่เหตุใดมนุษย์จึงตกอยู่ใต้อิทธิพลของภาษา

- ก. เพราะภาษามีประโยชน์ต่อมนุษย์หลายด้าน
- ข. เพราะภาษามีอำนาจดลบันดาลบางสิ่งบางอย่างให้เกิดขึ้นได้
- ค. เพราะมนุษย์ไม่ได้คำนึงว่าภาษาเป็นเพียงสัญลักษณ์ใช้แทนสิ่งต่างๆ เท่านั้น
- ง. เพราะภาษามีคำแฝงความหมายแสดงคุณสมบัติของสิ่งที่ถูกเรียก

๒๙. ข้อใดเป็นคำที่เป็นที่นิยมใช้กันมากกว่า เนื่องจากแฝงความหมายที่แสดงคุณสมบัติอันเป็นที่น่าชอบใจมากกว่า

- ก. กรรมกร ภารโรง ลูกจ้าง
- ข. ชุมชนแออัด พนักงาน ห้องสุขา
- ค. คนงาน ด้อยพัฒนา สอบไม่ผ่าน
- ง. ปัญญาอ่อน งุ่มง่าม ผู้มีรายได้น้อย

๓๐. พฤติกรรมในข้อใดแสดงว่ามนุษย์ตกอยู่ใต้อิทธิพลของภาษา

- ก. การท่องคาถา
- ข. การปลุกพระยามิไวกษัตริย์
- ค. การใช้ใบเงินใบทองในงานมงคล
- ง. ถูกทุกข้อ

แบบฝึกหัดเรื่อง การออกเสียงคำ

๑. คำในข้อใดที่มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงเดียวกันทุกคำ
 - ก. ผล พงศ์ ภาพ
 - ข. นิคย์ เฌร โคน
 - ค. เลื้อย ชอบ ซอง
 - ง. สด เศษ ชุบ
๒. คำในข้อใดมีเสียงพยัญชนะต้นไม่เหมือนคำว่า ท้อแท้
 - ก. ฉากถาง เฒ่า
 - ข. ฐาน ถอดถอน
 - ค. ทรวดทรง ทับถม
 - ง. เทียบเท่า ธรรม
๓. คำที่มีเสียง สระอำ ในข้อใด อ่านแตกต่างไปจากข้ออื่น
 - ก. แสนวิตกกอกซำเมื่อกรรมซัด
 - ข. มีอำนาจใช้ไปให้ย่านกรง
 - ค. แม่งามขำล้ำเลิศแสนลือเลื่อง
 - ง. ถึงเกาะเกิดเกิดเกาะขึ้นกลางน้ำ
๔. คำที่มีเสียง สระโ อ ในข้อใดออกเสียงแตกต่างไปจากข้ออื่น
 - ก. โอ้อาลัยใจหายไม่วายห้วง
 - ข. ไครปองจิตขอให้ตายด้วยรายชั่ง
 - ค. จึงใจเจ้าโกรธไปไม่ได้นาน
 - ง. พี่จรงจากดวงใจมาไกลเขย
๕. คำในข้อใดมีเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับมากที่สุด
 - ก. อันโศรเมตาสุดาสุวรรณค์
 - ข. ชิ่งกว่าชีวันแสนหา
 - ค. ขอเชิญสาวสุวรรณค์ขวัญฟ้า
 - ง. เปิดวิมานมองมาให้ชื่นใจ
๖. คำในข้อใดมีการลงเสียงหนักที่พยางค์แรกทุกคำ
 - ก. กุตี กระจาย ประดับ
 - ข. พุทธา นัคคา สุดใจ
 - ค. วิถี อุบล ภมร
 - ง. ประกวอด ตระบัด กระดุม
๗. คำในข้อใดเป็นคำสมาสที่ไม่อ่านแบบคำสมาส
 - ก. เกียรติศักดิ์ เกียรติคุณ
 - ข. วิสัยทัศน์ ปทุมธานี
 - ค. โจรกรรม จุลกฐิน
 - ง. นรกภูมิ ภูมิทัศน์
๘. คำในข้อใดอ่านไม่ถูกต้อง
 - ก. โลกุตระธรรม อ่านว่า โล-กุด-ตะ-ระ-ท่า
 - ข. อินทรวชิเชียรฉันท์ อ่านว่า อิน-ทะ-ระ-วิ-เชียร-ฉันท์
 - ค. มรณบัตร อ่านว่า มอ-ระ-นะ-บัค
 - ง. พสกนิกร อ่านว่า พะ-สก-กะ-นิ-กอน
๙. คำในข้อใดไม่อ่านแบบอักษรนำ
 - ก. ผลิตรกรรม
 - ข. ผลิผลาม
 - ค. ผลึก
 - ง. เฝียบฝายาบ
๑๐. คำในข้อใดมีเสียงอ่านไม่ตรงกับรูปที่เขียน
 - ก. ไน้ดเพลง
 - ข. น้ำมันก๊าด
 - ค. ไน้ดค้ลับ
 - ง. ชิกแซ็ก